

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Ondřejem Szalonnásem ve věci

žalobce: V. T. N., nar. X,
státní příslušnost: X
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331
65 Tis u Blatna

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2024, č. j. OAM-1427/BA-BA07-HA15-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2024, č. j. OAM-1427/BA-BA07-HA15-2024 (dále též jen: „*napadené rozhodnutí*“). Jím žalovaný rozhodl o žalobcově žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též jen: „*ZoA*“) neuděluje.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Žalobce se neztotožňuje se způsobem, kterým byla jeho žádost o mezinárodní ochranu posouzena.

Obsah žaloby

2. Žalobce vytýká žalovanému, že jeho žádost nesprávně právně posoudil. Svou žádost o mezinárodní ochranu podal především proto, že má důvodné obavy o své zdraví, jelikož v případě návratu do Vietnamu nebude schopen sehnat zaměstnání. Bude tak uvržen do chudoby. Ve Vietnamu nemá žádnou rodinu, ke které by se mohl vrátit. Veškeré sociální a kulturní zázemí má v ČR. Vietnamské orgány nezaměstnaným neposkytují žádnou podporu pro nezaměstnané, protože bude odkázán na solidaritu svých spoluobčanů, což však neposkytuje žádné záruky, že bude mít alespoň takovou životní úroveň, aby byl schopen přežít bez újmy na zdraví. Ve Vietnamu panuje tíživá ekonomická situace, být zaměstnaný je fakticky výsadou. Řada obyvatel si přilepšuje alespoň drobnou zemědělskou produkcí na vlastních polích, ale žalobce žádnou půdu ve Vietnamu nevlastní. Tyto kritické skutečnosti jej právě před lety vedly k tomu, aby z Vietnamu odecestoval a hledal pracovní příležitosti v Evropě. Řadu let poté pracoval v ČR legálně na základě dlouhodobého povolení za účelem podnikání. Dostal se však do finančních potíží, které mu zabránily zajistit si prodloužení tohoto pobytového oprávnění.
3. Podle žalobcova přesvědčení pochybil žalovaný při zkoumání bezpečnostní situace ve Vietnamu. Na tu by nemělo být nahlíženo jen objektivním pohledem, ale měly by být zkoumány i konkrétní okolnosti případu příslušného cizince. Přestože by tak sice žalovaný mohl dospět k závěru, že pro jiného cizince by bylo bezpečné se do Vietnamu navrátit, u žalobce tomu tak není. Pro něj by totiž návrat znamenal jisté útrapy spojené s nemožností dosažení slušného zaměstnání s nedostatkem finančních prostředků tak, že by byl odsouzen k životu v bídě a nouzi, který by v konečném důsledku ani nemohl skončit jakkoliv dobře a důstojně.
4. V ČR si chce žalobce sehnat zaměstnání, aby mohl vydělat peníze pro přežití a nemusel žít na ulici. To ale není jediný ani hlavní důvod, který jej k podání žádosti o mezinárodní ochranu vedl. Rozhodnutí žalovaného je nezákonné, protože posoudil situaci nedostatečně. Žalobce uvedl takové skutečnosti, které svědčí o tom, že mu hrozí závažná újma na zdraví, což je v rozporu s § 12 ZoA. Rovněž poukázal žalobce na to, že žalovaný nedostatečně zabýval možností udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 ZoA, protože by bylo zcela nehumánní žalobce poslat nuceně zpět do Vietnamu. Navíc žalobce podotýká, že jeho obavy z hrozící újmy dle § 14a odst. 2 písm. b) ZoA jsou zcela důvodné a opodstatněné, stejně jako obava z využití ochrany ze strany vietnamských veřejnoprávních orgánů. V tomto směru je v jeho případě dán důvod přinejmenším pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a ZoA. Původcem pronásledování nemusejí být jen veřejnoprávní orgány dané země, ale také i soukromé osoby, pokud stát nezajistí adekvátní ochranu před jejich působením. To je i případ žalobce, neboť vietnamské orgány mu nejsou schopny poskytnout ochranu před pronásledováním a vážnou újmu. Žalobce neznal možnosti ochrany své osoby prostřednictvím českých orgánů, ani jiné druhy legalizace svého pobytu. Proto mu nezbylo než požádat o mezinárodní ochranu. V právním řádu ČR se neorientuje a nevěděl, že institut mezinárodní ochrany vůbec existuje. Žalovaný řádně neposoudil možnost udělení doplňkové ochrany a odůvodnění napadeného rozhodnutí je v tomto ohledu zcela nedostatečné.

Shodu s prvopisem potvrzuje H.K.

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný považuje námitky žalobce za zcela neopodstatněné. V průběhu řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žalobce pro udělení mezinárodní ochrany je legalizace jeho pobytu na území ČR, kde chce pracovat. Návrat do země původu odmítá, neboť tam nemá žádné ekonomické ani rodinné zázemí. Žalobce v průběhu řízení neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by bylo možné učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl pronásledován. ve smyslu § 12 písm. a) ZoA. Žalobce nikdy nebyl politicky aktivní. Ve Vietnamu neměl problémy se státními orgány ani bezpečnostními složkami a nebyl trestně stíhán. Jak opakovaně vyložil NSS, práce ani soukromé vazby cizince v ČR nejsou důvodem ani pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a ZoA. Snahu legalizovat si pobyt prostřednictvím mezinárodní ochrany či soukromé a pracovní důvody nelze podřadit k taxativně vyjmenovaným důvodům podle ZoA. Provedeným dokazováním žalovaný nedošel k závěru, že by žalobce mohl ve Vietnamu pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování. V napadeném rozhodnutí je i podrobně vyloženo, že žalobci v případě vycestování do Vietnamu nehrozí nebezpečí vážné újmy a že v daném případě nebyly shledány ani důvody pro udělení doplňkové ochrany či humanitárního azylu.

Posouzení věci

6. Soud ve věci rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný s rozhodnutím věci bez jednání souhlasil a žalovaný se na výzvu soudu k této otázce nevyjádřil ani ve stanovené lhůtě, ani až do vyhlášení tohoto rozsudku. Má se proto za to, že s rozhodnutím věci bez jednání i on souhlasí.
7. Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.
8. Žalobce byl dne 18. 10. 2024 v rámci silniční kontroly zachycen policejní hlídkou, které se následně pokusil utéct, byl však dopaden. Bylo zjištěno, že žalobce nemá cestovní pas a na území ČR se zdržuje bez povolení k pobytu. Z toho důvodu bylo se žalobcem zahájeno řízení o uložení správního vyhoštění.
9. Policie provedla se žalobcem dne 19. 10. 2024 výslech. Z protokolu, který o něm byl pořízen, zjistil soud, že v ČR žalobce pobýval od roku 2008, a to na základě povolení k dlouhodobému pobytu, které však skončilo dne 27. 7. 2016. Řízení o žalobcově žádosti o jeho prodloužení bylo dne 24. 1. 2017 zastaveno. Žalobci byl vydán příkaz k vycestování s platností do 28. 5. 2017, který ale nerespektoval, protože neměl peníze na cestu. Od té doby pobývá na území ČR bez oprávnění k pobytu, přičemž v roce 2022 ztratil i cestovní pas. Živí se jako příležitostní brigádník, ale povolením k zaměstnání nedisponuje. Bydlí na různých místech u svých známých, nezná adresu, kde bydlel naposledy, stále bydliště nemá. V ČR nemá žádný majetek ani pohledávky. Je rozvedený, bývalá manželka s téměř dospělou dcerou žijí ve Vietnamu. Žádné jiné rodinné příslušníky nemá ani ve Vietnamu, nemá se tam kam vrátit, musel by řešit své bydlení. Na území ČR má sociální vazby jen ke svým krajanům. Žádné nebezpečí mu ve Vietnamu v žádném ohledu nehrozí, považuje Vietnam za pro sebe bezpečnou zemi. Chtěl by však zůstat v ČR, protože se mu zde líbí.
10. Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 19. 10. 2024, č. j. KRPA-329777-15/ČJ-2024-000022-ZSV, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle

Shodu s prvopisem potvrzuje H.K.

§ 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. a 4. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále též jen: „ZPC“) a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU a dalších smluvních států v délce 3 roky.

11. Současně byl žalobce rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 19. 10. 2024, č. j. KRPA-329777-17/ČJ-2024-000022-ZSV, zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) ZPC za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 90 dní ode dne omezení jeho osobní svobody.
12. Dne 21. 10. 2024 podal žalobce v zařízení pro zajištění cizinců Balková žádost o mezinárodní ochranu.
13. Rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 10. 2024, č. j. OAM-1427/BA-BA7-BA03-PS-2024, byl žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) ZoA zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Doba zajištění byla podle § 46a odst. 5 ZoA stanovena do 9. 3. 2025.
14. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 25. 10. 2024 žalobce uvedl, že je bez náboženského vyznání, není a nikdy nebyl politicky aktivní, je pravděpodobně rozvedený, není si tím však jistý, s (bývalou) manželkou není v kontaktu. Dcera žije se svou matkou ve Vietnamu, ani s ní není v kontaktu. Od roku 2008, kdy letecky přicestoval do ČR, pobývá zde. Jako důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu uvedl: *„Nechci a nemohu se vrátit do Vietnamu, protože jsem sám, rodiče mi zemřeli dávno, s manželkou již nežiji. Nevím, kde budu bydlet a kde bych si hledal práci.“*
15. V rámci pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce sdělil, že do ČR přicestoval z finančních důvodů, chtěl si vydělat peníze, jimiž by se i do budoucna zaopatřil. Žádné potíže ve své vlasti neměl, ani před odjezdem, ani během odjezdu. Ani v případě návratu mu žádné nebezpečí nehrozí. Důvod, který jej k podání žádosti vedl, spočívá v tom, že ve Vietnamu už nikoho nemá, nemá tam kde bydlet a už je delší dobu v ČR, tak neví, jestli si ve Vietnamu ještě nějakou práci najde. Konkrétně se obává toho, že neví, kde by bydlel a zda by si ve své domovině našel práci. O mezinárodní ochranu požádal až nyní proto, že dříve o této možnosti nevěděl.
16. Nynější žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 29. 11. 2024, č. j. OAM-1427/BA-BA07-HA15-2024, žalovaný rozhodl o žalobcově žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b ZoA neuděluje.
17. Vyšel v něm ze zjištění, že důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu je v žalobcově případě snaha o legalizaci pobytu na území ČR. Pobývá zde již dlouhou dobu a do vlasti se vracet nechce, neboť tam nemá ekonomické a rodinné zázemí. Při posouzení žalobcovy žádosti vycházel žalovaný kromě žalobcových výpovědí z informací, které v průběhu správního řízení shromáždil týkajících se bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně se jednalo o informace cizineckého informačního systému a informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace ve Vietnamu, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv z 4. 6. 2024.
18. Zhodnocením zjištěných skutečností dospěl žalovaný k závěru, že žalobce ani netvrdil, že by mu ve vlasti hrozilo azylově relevantní pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) ZoA, tj. z důvodu uplatňování politických práv a svobod, ani že by mohl důvodně pociťovat obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) ZoA. Žádné potíže ve Vietnamu žalobce podle svých slov nikdy neměl a žádost o mezinárodní ochranu podal jen z důvodu snahy legalizovat svůj pobyt na území ČR. Taková snaha však nemůže být azylově

Shodu s prvopisem potvrzuje H.K.

relevantním důvodem. Čistě ekonomické potíže, kterým by žalobce mohl čelit ve své vlasti, z něj nečiní uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951. Žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny. Tentýž závěr žalovaný učinil ohledně možnosti udělit žalobci národní humanitární azyl podle § 14 ZoA. Jeho případ je totiž zcela běžný, do Vietnamu se odmítá vrátit jen s poukazem na to, že tam nemá práci ani bydlení. Pokud jde o možnost udělení doplňkové ochrany, uzavřel žalovaný, že žalobce neuvedl a ani on nezjistil, že by žalobci hrozila vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 ZoA. Ve věci pak nejsou dány ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b ZoA.

19. Soud dospěl k závěru, že dokonce i žalobní argumentace jednoznačně podporuje správnost a zákonnost zjištění, o která se opírá žalobou napadené rozhodnutí. Žaloba je tudíž nedůvodná.
20. Předně je ze žaloby jednoznačně patrné, že správné bylo již prvotní východisko, z něhož žalovaný žalobcovu žádost o mezinárodní ochranu posuzoval, totiž že žalobce se udělení mezinárodní ochrany domáhal toliko ve snaze legalizovat si svůj pobyt na území ČR, přičemž jím tvrzené důvody, pro které se nechce vrátit do Vietnamu, jsou v podstatě čistě ekonomické. Z vyjádření, které sám žalobce žalovanému poskytl (a které jednoznačně doplňují jeho vyjádření učiněná již v řízení o udělení správního vyhoštění vůči Policii ČR) zkrátka nelze dovodit nic jiného. Žalobce v průběhu celého správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, stejně jako v řízení o udělení správního vyhoštění kontinuálně uváděl právě pouze čistě hospodářské důvody, pro které se nechce vracet do své vlasti. Naopak, výslovně uvedl, že má zájem v ČR zůstat, protože se mu zde líbí a chce si zde vydělávat peníze, což byl také důvod, proč již v roce 2008 do ČR přicestoval.
21. Snaha posunout význam těchto jednoznačných sdělení v žalobě tím směrem, že jde vlastně o obavu o vlastní zdraví plynoucí z nesnadné ekonomické situace, které by žalobce čelil, pokud by se mu ve Vietnamu nepodařilo najít si zaměstnání, je tak sice v logice věci lidsky pochopitelná, ale sotva může v rámci soudního přezkumu odůvodnit závěr o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, když navíc i tato argumentace vychází z čistě ekonomických pozic. Jak už přitom žalovaný v napadeném rozhodnutí žalobci správně a s odkazem na dlouhodobě ustálenou rozhodovací praxi NSS vysvětlil: ekonomické důvody zásadně nejsou azylově relevantní, leda by se právě v nich zrcadlilo, byť alespoň skryté zaměření pronásledování z azylově relevantních důvodů. Soud tedy ještě jednou konstatuje, že případné sociálně-ekonomické obtíže, které žalobci dle jeho tvrzení po návratu do země původu hrozí, nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (viz např. rozsudek NSS ze dne 6. 11. 2003, č. j. 6 Azs 12/2003-49, podle něhož smyslem práva azylu není poskytnout žadateli ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu). Rovněž je třeba zdůraznit, že ekonomické důvody samy o sobě nelze považovat za azylově relevantní důvod (viz např. rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003-64), a nezakládají ani skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, a tedy nepředstavují ani důvod pro udělení doplňkové ochrany (viz např. usnesení NSS ze dne 8. 4. 2021, č. j. 5 Azs 113/2019-42).
22. U žalobce přitom nelze ani uvažovat o tom, že by jím tvrzené ekonomické potíže byly fakticky zastřeným pronásledováním určité skupiny obyvatel. Sám totiž o ničem takovém ani nehovořil, naopak opakovaně uvedl, že Vietnam je pro něj zcela bezpečná země. Žalobce tam nikdy nečelil žádným potížím ze strany vietnamských orgánů, nemá z takové eventuality obavy ani nyní. Jak je patrné z vyjádření samotného žalobce, tvrzené

Shodu s prvopisem potvrzuje H.K.

ekonomické potíže Vietnamu dopadají rovnoměrně na celou společnost. Totožný závěr je nutno dovodit i z podkladů, které byly žalovaným shromážděny v průběhu správního řízení: nic nenasvědčuje o tom, že by žalobce mohl mít důvodné azylově relevantní obavy z pronásledování ve smyslu azylového zákona. Na podkladě těchto skutečností pak není možno dovodit, že by případné ekonomické potíže, kterým by žalobce snad mohl ve své vlasti čelit, měly být projevem jakéhosi skrytého či zastřeného pronásledování určité skupiny osob. Koneckonců, žalobce je muž v plně produktivním věku, sám uvedl, že je zdravý, nedochází k lékaři, nemá žádná omezení. Za takové situace není namístě předpokládat, že by nebyl schopen se ve své vlasti uživit. Jeho obavy nejsou ničím azylově relevantním podložené.

23. Soud pak nesouhlasí s žalobcovou výtkou, podle níž žalovaný nepřihlédl k okolnostem jeho případu a vyšel jen z „*optiky objektivních podmínek*“. Žalovaný samozřejmě zjistil objektivní situaci panující ve Vietnamu (a žalobce ostatně proti příslušným závěrům žalovaného v tomto směru nic nenamítá), ale z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že se zabýval i „subjektivní“ situací samotného žalobce, když přihlédl ke všemu, co žalobce na podporu své žádosti o mezinárodní ochranu tvrdil. Lze v této souvislosti jen připomenout, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany stíhá břemeno tvrzení žadatele, tedy v posuzované věci žalobce. Ten však ve své žalobě ani netvrdí, že by v jeho případě existovaly konkrétní důvody, pro které by právě on měl ve své vlasti čelit „*jistým útrapám spojeným s nemožností dosažení slušného zaměstnání*“, jak uvádí v žalobě, tím méně že by tomu tak mělo být z azylově relevantních důvodů. Mezinárodní ochrana totiž není určena k tomu, aby byli příslušníci cizích států uchráněni před obecně horšími ekonomickými podmínkami panujícími v zemi jejich původu, složitější situací na tamějším trhu práce apod. V takovém případě by totiž azyl musel být zákonitě udělován každému občanu státu s horší ekonomickou úrovní, což by zcela popřelo smysl a účel mezinárodní ochrany.
24. V dalším obsahu žaloby soud shledal již jen obecně formulované výtky, které ovšem nejsou ničím podloženy. V této souvislosti soud připomíná že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (viz rozsudek rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. k tomu obdobné závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004-52). Pokud tak žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť žalovaný posoudil situaci nedostatečně, není patrné, kde nachází onu nedostatečnost. Soud rozumí tomu, že se žalobce věcně neztotožňuje se závěrem žalovaného, např. pokud jde o hrozbu vážné újmy ve smyslu § 12 ZoA, ale to ke konstatování nezákonnosti napadeného rozhodnutí nestačí. Žalobce by měl poukázat na to, v čem ona nezákonnost tkívá, což však nečiní. Prostý nesouhlas účastníka řízení se závěry, o které se opírá napadené rozhodnutí, je ještě nečiní*

Shodu s prvopisem potvrzuje H.K.

nezákonným a ve své podstatě ani neumožňuje soudu provést přezkum příslušných závěrů žalovaného.

25. Totéž je nutno konstatovat ohledně námitky týkající se možnosti udělení národního humanitárního azylu. V této souvislosti soud jen připomíná, že zákonodárce při formulaci předpokladů udělení národního humanitárního azylu v § 14 ZoA zvolil kombinaci neurčitěho právního pojmu „případ hodný zvláštního zřetele“ a následného správního uvážení (viz např. rozsudek NSS ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, č. 375/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 28. 1. 2015, č. j. 1 Azs 200/2014-27, č. 3200/2015 Sb. NSS). Na jeho udělení není právní nárok (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Smysl humanitárního azylu spočívá v tom, že žalovaný má možnost poskytnout azyl i v situacích, na něž důvody uvedené v § 12 a § 13 zákona o azylu nedopadají. Může tak reagovat na takové situace, které v době přijímání zákona o azylu nebyly jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu předvídatelné a v nichž by bylo přesto nehumánní azyl neposkytnout (viz rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Případem hodným zvláštního zřetele však rozhodně nejsou ekonomicko-sociální důvody takového charakteru, jaké uvádí žalobce (k tomu srov. např. usnesení NSS ze dne 27. 8. 2015, č. j. 9 Azs 145/2015-148). Je nutno uzavřít, že žalobce neuvedl v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani v dalším průběhu správního řízení žádné mimořádné okolnosti, které by mohly být důvodem pro udělení národního humanitárního azylu. Délka pobytu na území České republiky není důvodem zvláštního zřetele hodným a ani nedostatek zázemí v zemi původu nemůže udělení humanitárního azylu odůvodnit.
26. Žalobce sice tvrdí, že je přesvědčen, že v jeho případě jsou dány důvody zvláštního zřetele hodné, aby mu byl národní humanitární azyl udělen, ale opomíjí jakkoli reagovat na závěry, které k této možnosti uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí. I zde se tak jedná jen o prosté vyjádření jiného stanoviska, ale bez toho, aby soudu žalobní tvrzení vůbec vytvořila prostor pro přezkum. Žalovaný své závěry ohledně národního humanitárního azylu vystavěl na judikaturou specifikovaných předpokladech pro jeho udělení. Těm žalobcova situace zjevně neodpovídá. Soud se se závěrem žalovaného ztotožňuje.
27. Jde-li o možnost udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. b) ZoA, opět žalobce nijak argumentačně nepolemizuje se závěry, k nimž žalovaný dospěl, a setrvává na svém stanovisku, podle něhož jsou jeho obavy z krutého, nelidského či ponižujícího zacházení důvodné a opodstatněné, stejně jako obava z využití ochrany ze strany vietnamských orgánů. V této souvislosti pak žalobce toliko konstatuje, že vietnamské orgány nejsou schopny mu poskytnout ochranu před pronásledováním a vážnou újmu. Není však vůbec jasné, v čem žalobce onu hrozbu pronásledování vůbec spatřuje; toto tvrzení se objevuje až v žalobě, a to ve zcela nekonkrétní podobě. Stejně tak vůbec není jasné, proč se domnívá, že mu před tímto nespecifikovaným pronásledováním nejsou vietnamské orgány schopny poskytnout ochranu. V tomto ohledu pak soud opakuje, co již uvedl výše: ekonomické důvody nepředstavují ani základ pro udělení doplňkové ochrany (viz např. usnesení NSS ze dne 8. 4. 2021, č. j. 5 Azs 113/2019-42).
28. Závěrem žaloby pak žalobce opět snad mimoděk opět potvrzuje, že žalovaný vycházel ze správně identifikovaného důvodu, který žalobce vedl k podání žádosti o mezinárodní ochranu, když tvrdí: *„Žalobce (...) neznal možnosti ochrany jeho osoby ze strany českých orgánů a ani jiné druhy legalizace jeho pobytu. Proto mu nezbylo než požádat o mezinárodní ochranu.“* Prvá citovaná věta je přitom zjevně nepravdivá, neboť žalobce si i podle svých vyjádření byl jasně vědom toho, že mu platnost jeho povolení k dlouhodobému pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje H.K.

skončila, přičemž řízení o jeho žádosti o jeho prodloužení bylo zastaveno (protože žalobce neměl peníze na zaplacení zdravotního pojištění) a že si byl vědom, že se na území ČR zdržuje nelegálně. Žalobce tedy nepochybně alespoň rámcově věděl, že nedisponuje pobytoým titulem a tento se ani sám nesnažil jakkoli získat. Druhá citovaná věta pak prokazuje právě to, co shledal i žalovaný: žalobce se pokouší prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu získat pobytové oprávnění na území ČR poté, co zde sedm let pobýval bez něj. O mezinárodní ochranu však žádá s odkazem na svou ekonomickou situaci až poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění a byl zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Je tedy zjevné, že žalobce se prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu snaží vyřešit svou pobytovou situaci, což je ovšem nepřipustné. K těmto účelům jsou určeny instituty upravené v ZPC.

Závěr a náklady řízení

29. Jelikož soud neshledal žalobu důvodnou, výrokem I. tohoto rozsudku ji v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: *„Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.“* Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaný, neboť byla žaloba zamítnuta. Žalovaný je nicméně správním orgánem, který podle příslušné judikatury NSS nemá právo na náhradu těch nákladů, které nepřevyšují náklady spojené s výkonem jeho běžné úřední činnosti. Soud nezjistil, že by nějaké takové náklady žalovaný v souvislosti s probíhajícím řízením vynaložil. Proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.).

Plzeň 4. února 2025

JUDr. Ondřej Szalonnás v.r.
samosoudce